

VERSLAG

Nr. 4

(De vroegere stukken zijn gedrukt in de
zitting 1971-1972)

De vaste Commissie voor Justitie brengt inzake dit wetsontwerp het volgende verslag uit.

Voor de commissie was de inhoud van de voorgestelde wijziging van de WAM, die in verband met de uitgestelde richtlijn van de Europese Gemeenschappen nodig is, aanvaardbaar. Zij stelde daarbij nog de volgende vragen:

Moet „de groep van verzekeraars” (artikel I, A, a, zesde lid) rechtspersoonlijkheid bezitten? Dit blijkt, grammaticaal, niet uit de tekst. Toch is het, aldus de commissie, gewenst in verband met de mogelijkheid van dagvaarding door de schadelijgende persoon.

Hetzelfde geldt voor de „buitenlandse instantie”. Indien dat een ambassade of consulaat is zoals in de memorie van toelichting staat, hoe staat het dan met de mogelijkheid van dagvaarding en een eventueel beroep op diplomatieke onschendbaarheid?

Is het mogelijk dat Nederland eventueel samen met België nog eens ernstige aandrang uitoefent op Luxemburg om het Verdrag d.d. 24-5-1966 te ratificeren? Is het bekend om welke redenen de ratificatie door Luxemburg nog niet heeft plaatsgevonden?

Overigens zou het naar de mening van de commissie aanbeveling verdienen van deze gelegenheid gebruik te maken de WAM nog op drie andere punten, zoals hieronder naar voren gebracht, te wijzigen.

Bij arrest van de Hoge Raad d.d. 13-3-1971 NJ 71, nr. 247, werd beslist dat de verzekeraar geen regresrecht heeft tegen de bestuurder die niet de verzekeringnemer zelf was, indien die bestuurder b.v. geen geldig rijbewijs had of onder invloed van alcoholhoudende drank verkeerde, ondanks het feit dat in dergelijke gevallen de verzekering-maatschappij zich regresrecht tegen de verzekeringnemer heeft voorbehouden.

De Hoge Raad besliste dat alleen dan regresrecht op de medeverzekerde bestuurder bestaat, indien deze na het ongeval zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen in strijd met de polisvoorwaarden.

Het kwam de commissie voor dat dit in strijd is met de bedoeling die de wetgever moet hebben gehad bij het maken van de WAM; de bepaling is onbillijk omdat de WAM beoogt een bescherming te geven aan diegenen, die buiten hun schuld schade lijden door toedoen van een motorvoertuig; de WAM beoogt niet gezien zojuist genoemde bedoeling de verzekeraar meer dan nodig is te benadelen. Ten gevolge van het bovengenoemde arrest van de Hoge Raad heeft de verzekeraar echter geen regres, terwijl duidelijk de bedoeling was van de polis hem in dergelijke gevallen wel regres te verlenen.

Gaarne zou de commissie willen vernemen of de Minister bereid is in dit wetsontwerp een wijziging van het betreffende artikel 11, lid 2, voor te stellen, zodat regres in dergelijke gevallen alsnog mogelijk wordt.

Bij arrest van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch 4 januari 1972 NJ 72, nr. 162, werd beslist dat een WA verzekering-maatschappij die volgens artikel 13 lid 4 van de WAM nog gedurende 16 dagen na afmelding door de verzekering-maatschappij aansprakelijk blijft, geen actie heeft tegen de nieuwe eigenaar van het motorvoertuig, indien deze laatste dat motorvoertuig niet elders heeft verzekerd.

Ook dit was naar de mening van de commissie in strijd met de bedoeling van de WAM die ook hier slechts beoogt het slachtoffer te beschermen maar niet de verzekeraar in een onnodig ongunstige positie te brengen.

Wil de Minister ook op dit punt wetswijziging voorstellen, zo vroeg de commissie?

Is het voorts niet wenselijk uitdrukkelijk in de WAM vast te stellen dat sociale verzekeringsinstanties regresrecht hebben, zo informeerde de commissie verder. De laatste tijd is hierover verschil van mening gebleken. Mr. A. Bockwinkel meent dat er geen regresrecht bestaat, Sociaal Maandblad Arbeid, maart 1971; mr. Ed. Emmering bestrijdt dit, S.M.A., november 1971; de Rechtbank te Amsterdam erkent in een vonnis van 12 januari 1972 het regresrecht (Verenigde Verzekerings Pers 3-3-1972).

Vertrouwende, dat de Minister bovengestelde vragen en opmerkingen vóór de openbare behandeling van het onderhavige wetsontwerp schriftelijk zal willen behandelen, achtte de commissie de openbare behandeling daarmee voldoende voorbereid.

Aldus vastgesteld, 5 oktober 1972.

BOS
 GEELKERKEN
 WIEBENGA
 VAN SCHAIK
 WOLFF
 GOUDSMIT
 GEURTSSEN
 ROETHOF
 VAN DER SANDEN
 HAAS-BERGER
 KAPPEYNE VAN DE COPPELLO
 STOFFELEN
 DE GAAY FORTMAN
 K. A. KEUNING
 G. M. P. CORNELISSEN.